

være vundet. Derfor tillader jeg mig at anbefale Lovforslaget til Tingets Velvillie, men jeg kan naturligvis ikke have det allerfjerneste imod, at det kommer til Behandling i et Udvalg. Det er der god og rigelig Tid til, og jeg tilsiger gerne min Medvirken til disse Forhandlingers Fremme, ligesom jeg ogsaa gerne medvirker til Tilvejebringelse af alle de Oplysninger, som man fra det kommende Udvalgs Side kan ønske sig.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Bresemann har Ordet for en kort Bemærkning.

Bresemann: Jeg takker for dette Tilsgagn fra Ministeren og haaber saa, at vi igennem Udvalget vil kunne fremskaffe Oplysninger, som vil kunne overbevise Ministeren om, at de Summer, der er nævnt her, ikke kan strække til. Jeg vil gerne i samme Forbindelse sige, at vi Socialdemokrater ikke har noget imod at faa de Foranstaltninger, som har været vedtaget under Krigen, afløst, men det er sikkert ikke heldigt at afløse dem af principielle Grunde hurtigere, end det kan siges at være forsvareligt, og her tror jeg, at man er i Begreb med at afløse en Ordning, som man kunde have god Brug for i det kommende Aar, og at afløse den for hurtigt.

Maa jeg slutte med at sige, at det er muligt, at der er Hjelpekasser, som har vist sig at administrere paa den Maade, Ministeren antydede, men derved kan ikke være sigtet til, at den Hjelpekasse, som jeg omtalte, havde brugt saa mange Penge i indeværende Aar. I denne Hjelpekasse er nemlig alle Partier repræsenteret, og alle Beslutninger er taget enstemmigt, ja, for at opnaa absolut Enighed mellem Byraad og Hjelpekasse har alle Bevillinger i Vinter passeret ogsaa Byraadet, og ved sidste Budgetbehandling udtalte den højtærede Ministers Meningsfælle, Ordføreren for det Parti, Ministeren tilhører, i Byraadet sin Anerkendelse for, at nu administreredes Hjelpekassen efter de rette Principper, og han turde sige god for den. For saa vidt den højtærede Minister ikke vil tage mine Ord for Hjelpekassen derhjemme for gode, vil han maaske tage de af Formanden for hans Parti derhjemme udtalte Ord for gode.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg maa sige, at jeg har ikke et Øjeblik betvivlet det ærede Medlem Hr. Bresemanns Fremstilling af Nakskov Hjelpekasses Forhold. Det, som jeg i denne Sammenhæng har ud-

talt, er, at dette, at man, hvis der ingen Grænse sættes, vil kunne faa 20 000 Kr. Statsbidrag til Nakskov Hjelpekasse, medens en Grænse paa 500 000 Kr. for Statsbidraget til Hjelpekasserne vilde bringe Statsbidraget til denne Kasse ned paa 2 000 Kr., forstaar jeg ikke, medmindre det skal betyde, at man i det kommende Aar, Finansaaaret 1922—23, tænker sig Hjelpekassens Ydelse nedsat til ca. $\frac{1}{10}$ af det, den har været i 1921—22. Ellers forstaar jeg ikke, hvorledes disse to Tal, som det ærede Medlem her gav Meddelelse om, overhovedet kan fremkomme. Jeg har ikke et Øjeblik betvivlet, at man fra Nakskov Kommunes Hjelpekasses Side har administreret under Hensyn til alle rimelige Forhold i Byen, selv om jeg naturligvis ikke i Byraadets Kontrol med denne Administration paa direkte Vis, saaledes som det ærede Medlem har sagt, den er blevet etableret, ser noget egentligt Udtryk for en udpræget Tillid til den hidtidige Hjelpekassebestyrelse i Kommunen.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Randers Amt) har Ordet for en kort Bemærkning.

H. P. Hansen (Randers Amt): Det, der giver mig Anledning til at tage Ordet, er en Bemærkning af den højtærede Indenrigsminister, der i sin forrige Replik talte om den Hensigt, man oprindelig havde med Hjelpekasseloven, og om, at man senere var kommet ind paa fortløbende, aarlige Understøttelser o. s. v., og det var jo ikke Mening. Nej, Hr. Minister, det ved vi meget godt, at det ikke var Mening, men det praktiske Liv har jo alligevel ført med sig, at det er blevet saaledes, og den højtærede Minister vil sikkert give mig Ret i, at det ikke har været helt uden Grund, naar jeg mener, at den højtærede Minister ikke kan være uvidende om, at der findes en Klasse Mennesker — her tænker jeg paa Enker og andre enligstillede Kvinder i 50- indtil 60-Aars Alderen —, som, enten fordi de er udslidt ved et langt Livs Arbejde eller paa Grund af Sygdom, bogstaveligt talt ikke har det, hvortil de kan hælde deres Hoved. Og der er ganske sikkert mange Hjelpekasser — jeg kender hist og her nogle —, der har givet saadanne Mennesker en Understøttelse, som faktisk har været løbende Aar efter Aar. Thi man har ikke syntes, at man har kunnet smide disse Mennesker — det erkendtes af alle, der kendte dem, og det gør vi jo i de smaa Byer —, som virkelig havde slidt 30—40 Aar igennem alt, hvad